

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-121/16-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Blanše Turić, predsjednice vijeća, Borisa Markovića i mr.sc. Mirjane Juričić, članova vijeća, te Biserke Cerovski zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Ustavni sud Republike Hrvatske, Zagreb, kojeg zastupa dr.sc. T. A., protiv tuženika Povjerenika za informiranje, Zagreb, Jurišićeva 19, uz sudjelovanje zainteresirane osobe I. G., Z., radi ostvarivanja prava na pristup informaciji, nakon održane javne rasprave, 19. listopada 2016.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje, Klasa: UP/II-008-07/15-01/193, Urbroj: 401-01/04-16-20 od 28.lipnja 2016.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem točkom 1. izreke poništava se rješenje Ustavnog suda Republike Hrvatske broj: 1-9/2015 od 30. ožujka 2015.

Točkom 2. izreke rješenja odobrava se I. G., slobodnom novinaru, dostava preslika dokumenata koji sadrže podatke o svim ranijim zaposlenjima (poslodavcima), nazivima radnih mjesta i trajanjima tih zaposlenja za bivšu djelatnicu Ustavnog suda Republike Hrvatske E. G. (ranije M.) u razdoblju od završetka fakulteta do zasnivanja radnog odnosa u Ustavnom sudu Republike Hrvatske i to: preslika stranice 3, 7, 8, 9 i 10 Radne knjižice E. G., preslika Potvrde Općinskog suda u Z. od 16. svibnja 2003., Mat. 1477, preslika Certificate, Council of Europe, European court of human rights, Strasbourg 14 May 2003., te preslika ovjerenog prijevoda s engleskog Potvrde Vijeća Europe, Europskog suda za ljudska prava od 14. svibnja 2013.

Točkom 3. izreke rješenja djelomično se odobrava I. G., slobodnom novinaru, dostava preslika dokumenata koji sadrže podatke o svim ranijim zaposlenjima (poslodavcima) nazivima radnih mjesta i trajanjima tih zaposlenja za bivšu djelatnicu Ustavnog suda Republike Hrvatske E. G. (ranije M.) u razdoblju od završetka fakulteta do zasnivanja radnog odnosa u Ustavnom sudu Republike Hrvatske i to: preslika stranice 1. Radne knjižice E. G. na način da se na istoj prekrije podatak u rubrici matičnog broja građana, preslika stranica 2. Radne knjižice E. G. na način da se na istoj prekriju podaci u rubrikama ime oca (majke), prezime prije zaključenja braka, dan, mjesec i godina rođenja, mjesto rođenja, općina, Socijalistička republika, potpis radnika, preslike Uvjerenja

Ministarstva unutarnjih poslova, Policijske uprave Z., Sektora pravnih, financijskih i tehničkih poslova, Odjela pravnih i kadrovskih poslova broj: 511-19-18/2-14-336/03 od 16. svibnja 2003. na način da se na istom prekrije ime oca, datum i mjesto rođenja, preslike Potvrde Ministarstva unutarnjih poslova broj: 511-01-53-36229/1-03 I.M. od 21. svibnja 2003. na način da se na istoj prekrije ime oca, datum i mjesto rođenja E. G., preslike Potvrde Prekršajnog suda u Z. broj: SU-9/03-25 od 19. svibnja 2003. na način da se na istoj prekrije adresa stanovanja E. G.. Točkom 4. nalaže se Ustavnom sudu Republike Hrvatske da u roku od 8 dana od dana primitka ovog rješenja postupi sukladno točki II. izreke ovog rješenja.

Protiv rješenja tužene tužitelj je podnio tužbu i u bitnome ističe da osporavano rješenje nije zakonito te ponovno ističe da je kao javno tijelo od kojeg su zatražene informacije, a s obzirom na njegovu narav, u predmetnom prvostupanjskom postupku zatražio mišljenje Agencije za zaštitu osobnih podataka i nakon toga proveo test razmjernosti i javnog interesa. Prema mišljenju Agencije za zaštitu osobnih podataka u konkretnom slučaju ne postoji pravni temelj i zakonita svrha za dostavu traženih podataka, a testom razmjernosti i javnog interesa utvrđen je prevladavajući interes potreba zaštite osobnih u odnosu na javni interes. Sukladno tome, nije mogao riješiti drukčije osim odbiti zahtjev. Smatra pogrešnim zaključak tuženika u pogledu pojma vlasnika informacije koji se temelji na gramatičkom i strogo formalističkom tumačenju zakonske odredbe izvan cjeline Zakona o pravu na pristup informacijama i njegove svrhe te izvan šireg pravnog konteksta koji osim prava na pristup informacijama istodobno obuhvaća i ustavno pravo na zaštitu osobnih podataka i zabrani njihove uporabe suprotno utvrđenoj svrsi njihova prikupljanja (čl.37.Ustava RH) pa su u tom smislu navodi o važnosti „otvorenosti i javnosti djelovanja javne vlasti, transparentnosti“ i sl., u konkretnom slučaju izvan konteksta. U konkretnom slučaju nije riječ o informaciji o poslovanju/radu djelovanju Ustavnog suda već je riječ o osobnim podacima fizičke osobe koji su prikupljeni u postupku prijama u državnu službu radi utvrđivanja ispitivanja propisanih uvjeta. Stoga se tužitelj ne može smatrati vlasnikom prikupljenih informacija već njihovim korisnikom. Podnositelj zahtjeva nije od tužitelja zatražio informacije o postupcima prijama u državnu službu u određenom razdoblju ili određenih kategorija službenika ili kvalifikacijskoj i stručnoj strukturi zaposlenih službenika ili eventualno druge podatke o njegovom poslovanju/radu/djelovanju, već su zatraženi podaci koji se odnose na privatni osobu koja je bila primljena u državnu službu 2004.godine i kojoj je prestala služba 2006. godine i koji se odnose na njezina zaposlenja prije prijama u državnu službu. S obzirom na to, obrazloženje tuženika da se u slučaju „kada se takva informacija ne bi omogućila, javnost ne bi bila u mogućnosti preispitivati rad tijela javne vlasti, primjerice da li je primljena osoba s odgovarajućim radnim iskustvom, položenim ispitom i slično“ potpuno je neuvjerljivo. Postupak prijama u službu proveden je sukladno tada važećim propisima i u njemu je bila omogućena puna pravna zaštita sudionika u postupku te kontrola nadležnih državnih tijela. Postupak je pravomoćno okončan prije 12 godina, a osoba više nije u državnoj službi već 10 godina. Tuženik u prilog svom stajalištu navodi potpuno neusporedive primjere objavljivanja životopisa sudaca Vrhovnog i Ustavnog suda, međutim, riječ je o pravosudnim i državnim dužnosnicima za koje vrijede sasvim drukčija pravna i društvena pravila s obzirom na javnu dužnost koju obnašaju. Ni Vrhovni niti Ustavni sud ne objavljuju životopise svojih službenika iako i oni obavljaju javnu službu, ali za razliku od dužnosnika narav njihovog posla nije takva da bi se njihovi osobni podaci javno objavljivali. Smatra da je iz svega navedenog vidljivo, da se u konkretnom slučaju polazi od pogrešnog zaključka o postojanju javnog interesa, dok je zapravo stvarno riječ o pojedinačnom osobnom interesu podnositelja zahtjeva u čiju se dobronamjernost pa onda i opravdanost a s obzirom na sadržaj i značaj traženih podataka starih 10 i više godina osnovano može sumnjati. S obzirom na to, nedopustivo je predmetnom zahtjevu pristupiti na tako formalni način kao što je to učinjeno osporavanim rješenjem već je zbog moguće zlorabe prava i opasnosti uzrokovanja nenadoknadive štete nužno i opravdano odstupit od

striktno gramatičke interpretacije Zakona, odnosno od značenja koje pojedini u njemu korišteni izrazi inače imaju u svakodnevnom životu, što je dopušteno i prema stajalištima i u pravnoj teoriji. U pogledu interpretacije propisa navodi i dijelove stajališta izražena u tekstu „Građansko parnično procesno pravo“ autora Triva, S. i Dika M., Narodne novine, 2004. Smatra da je tuženik bio dužan prethodno ispitati postojanje legitimiteta i opravdanosti zahtjeva te razboritost odluke o njegovom udovoljenju jer je to inherentno takvoj vrsti zahtjeva. Strogi formalizam u pristupu ovom predmetu očituje se i u proturječnosti izreke osporavanog rješenja. S obzirom na navedeno smatra da konkretan zahtjev postavljen u ovom predmetu po sadržaju zatraženih informacija i po naravi stvari nema legitimnu svrhu i razborito obrazloženje te da stoga osporavano rješenje nije zakonito. Predlaže ovom Sudu da usvoji tužbu i poništi osporeno rješenje i riješi stvar na način da odbije zahtjev za pristup informacijama.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da se zaključak tužitelja vezano za pojam vlasnika informacija ne može prihvatiti kao ispravan. Zakona o pravu na pristup informacijama pojam vlasnika informacije vezuje uz kvalificirane informacije te je u tom slučaju bitno tko je vlasnik informacije. Osim navedenog, Zakona o pravu na pristup informacijama vlasnika spominje i kod povrede prava intelektualnog vlasništva gdje se navodi da tijela javne vlasti mogu ograničiti pristup informacija ako postoje osnove sumnje da bi njezino objavljivanje povrijedilo pravo intelektualnog vlasništva, osim u slučaju izričitog pisanog pristanka autora ili vlasnika (članak 15. stavak 3. točka 3.). Dakle, ukoliko se ne radi o klasificiranim informacijama, a niti o pravu intelektualnog vlasništva u smislu odredbi Zakona o pravu na informacijama nije bitno tko je vlasnik već da li tijelo javne vlasti posjeduje ili ne posjeduje tražene informacije. Budući da sam zakonodavac pojam vlasnika informacije vezuje samo uz klasificirane informacije i pravo intelektualnog vlasništva očito je da se taj pojam ne može slobodno tumačiti i primjenjivati tamo gdje zakonodavac nije predvidio njegovu primjenu. Stoga nije primjenjiv izdvojeni tekst Građansko parnično procesno pravo na koji se poziva tužitelj. Prema Zakonu naglasak je na posjedovanju, a ne na vlasništvu informacija koje posjeduju tijela javne vlasti (članak 1. stavak 1. Zakona). Stoga uzimajući u obzir Zakona u cjelini i njegovu svrhu, upravo suprotno zaključku tužitelja, pojam vlasnika informacije protumačen je od strane tuženika onako kako ga je zamislio zakonodavac i propisao. Stoga je potpuno irelevantan navod tužitelja kako u konkretnom slučaju nije riječ o informaciji o poslovanju, radu, djelovanju tužitelja, već o osobnim podacima fizičke osobe koje je tužitelj prikupio u postupku prijama u državnu službu pa se tužitelj ne može smatrati vlasnikom, već korisnikom. Ističe kako se Zakon o pravu na pristup informacijama odnosi na sve informacije koje tijelo javne vlasti posjeduje bez obzira kad su iste nastale pa stoga neovisno o činjenici da se radi o bivšoj zaposlenici i ista više nije državni službenik, svatko ima pravo tražiti informacije od tijela javne vlasti u bilo kojem trenutku propitkivati javnost i otvorenost rada, djelovanja javne vlasti u bilo kojem trenutku pa tako i o postupku koji je pravomoćno okončan. Samim time što je bila omogućena puna pravna zaštita sudionika u postupku te kontrola nadležnih tijela, ne znači da je ispunjena u cijelosti javnost i otvorenost rada koju od tijela javne vlasti traži Zakon. Navodi kako sudionik u postupku prijama i korisnik prava na pristup informacijama nisu u jednakim položajima u pogledu prava na pristup informacijama pa činjenica da je sudioniku bila omogućena puna pravna zaštita u postupku, ne utječe na pravo korisnika prava na informacijama da zatraži određene informacije od tijela javne vlasti iz provedenog i okončanog postupka. Tužitelj u tužbi navodi kako u odnosu na zatražene informacije nema javnog interesa već je riječ o osobnom interesu u čiju se dobronamjernost i opravdanost osnovano može sumnjati te da je tuženik bio dužna prethodno ispitati postojanje legitimiteta i opravdanosti zahtjeva, a što je suprotno odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama. Sukladno članku 18. stavku 4. Zakona, podnositelj zahtjeva nije obavezan navesti razloge zbog kojih traži pristup informacijama, niti je obavezan pozvati se na primjenu ovoga Zakona pa stoga ispitivanje osobnog interesa odnosno

njegove dobronamjernosti, legitimiteta i opravdanosti nije u duhu Zakona. Smatra neosnovanim navode tužitelja o proturječnosti izreke, jer su podnositelju zahtjeva poznata oba prezimena navedene djelatnice. Razlog zašto se u točki 3. izreke djelomično odobrava dostava preslika određenih dokumenata na način da se na istoj prekriju podaci u rubrikama ... „prezime prije zaključenja braka“...je taj što konkretni dokument u rubrici „prezime prije zaključenja braka“ sadrži osoban podatak koji je potrebno zaštititi sukladno Zakonu o zaštiti osobnih podataka i iako je taj podatak poznat podnositelju zahtjeva ne mora značiti da je poznat svekolikoj javnosti. Ukoliko tražena dokumentacija iz zahtjeva bude dostavljena podnositelju zahtjeva on istu može javno objaviti, a također istu dokumentaciju može zatražiti bilo koja fizička ili pravna osoba kojoj informacija o oba prezimena bivše zaposlenice tužitelja neće biti poznata. Dakle, nema nikakve proturječnosti izreke niti je rješenje smišljeno proturječno kako to pogrešno zaključuje tužitelj. Predlaže da se tužba tužitelja odbije i potvrdi rješenje.

Zainteresirana osoba u odgovoru na tužbu u bitnome navodi da sud ne bi trebao kao što to predlaže tužitelj ponovno razmatrati mišljenje Agencije za zaštitu osobnih podataka i tzv. test razmjernosti, a da ne uzme u obzir u prethodno obnovljenom postupku priložene činjenice o neosnovanosti spomenutog mišljenja Agencije za zaštitu osobnih podataka i tzv. testa razmjernosti. U odnosu na tražene informacije uopće nije postojao zakonski temelj niti za tužitelja, niti za sud, pozivati se na mišljenje Agencije za zaštitu osobnih podataka koja može davati mišljenja samo o navedenim podacima (OIB itd.) jer podaci o ranijim poslodavcima državnih službenika sigurno ne ulaze u taj krug podataka. Zakon o pravu na pristup informacijama u članku 6. jasno propisano da čak i informacije kojima se ograničuje pravo na pristup, postaju dostupne javnosti najduže u roku od 20 godina od dana kada je informacija nastala. U mišljenju Agencije se prešućuje da se u konkretnom slučaju ne radi o uobičajenom zasnivaju radnog odnosa primjerice, kao kod zaposlenika u računovodstvu tužitelja. Prešućuje se također da je riječ o postupku u kojem se odlukom predsjednika suda, donesenom na prijedlog glavnog tajnika, imenuje na položaj višeg ustavnosudskog savjetnika pa se nikako ne može govoriti isključivo o osobnim podacima bivše zaposlenice nego o podacima o osobi imenovanoj odlukom predsjednika Ustavnog suda na položaj višeg ustavnosudskog savjetnika. Smatra da traženu informaciju o prijašnjim zaposlenjima treba djelomično smatrati slično kao i informaciju o prijašnjim zaposlenjima sudskih dužnosnika, odnosno kao informaciju bez koje javnosti nije moguće provjeriti (ne) regularnost u postupcima imenovanja ustavnosudskih savjetnika, a nikako ne isključivo kao zaštićeni osobni podatak bivših zaposlenika kod tužitelja. Činjenica da je on slobodni novinar nije od utjecaja na konkretan predmet s obzirom na to da je članak 8. Zakona propisao da pravo na pristup informacijama pripada svim korisnicima na jednak način i pod jednakim uvjetima. Smatra da je pogrešno utvrđenje da je podatak o prijašnjem zaposlenju državnog službenika osobni podatak jer nije jasno zašto su podaci o prijašnjim zaposlenjima sudaca Vrhovnog suda RH objavljeni na internetskoj stranici, a ne predstavljaju osobni podatak i uredno su objavljeni. Pojašnjava da Zakon o pravu na pristup informacijama predstavlja Zakon koji derogira Zakon o zaštiti osobnih podataka što je posebno razvidno iz članka 66. Zakona o pravu na pristup informacijama. Smatra da sud nije utvrdio da navedeni test u ovom slučaju nije pravilno proveden s obzirom da je daleko važniji interes javnosti s pravom na informaciju iz koje je razvidno koja radna mjesta i zaposlenja mogu kvalificirati neku osobu na radno mjesto državnog službenika-ustavnosudskog savjetnika, od privatnog prava da se navedeni podaci ne učine dostupnim. Ponavlja da traženi podaci uopće ne predstavljaju osobne podatke te nije postojao nikakav zakonski temelj niti konvencijski temelj da Ustavni sud provodi test razmjernosti jer je nedvojbeno da javni interes ima veću težinu u odnosu na osobno pravo državnog službenika – višeg ustavnosudskog savjetnika da sakrije podatke o svojim prijašnjim zaposlenjima na temelju kojih se kvalificira na mjesto državnog službenika na Ustavnom sudu. Smatra da je tužitelj povrijedio članak 19. stavak 1. Ustava i odstupio od prakse Europskog suda za

ljudska prava te je postupio i protivno odredbama Zakona o pravu na pristupu informacijama te se protiv i navodima tužitelja da riječ o pogrešnom zaključku koji se temelji na gramatičkom i strogo formalističkom tumačenju zakonske odredbe. Sadržajno gledajući tužitelj želi onemogućiti građane u saznanju koja to profesionalna stručna osoba danas radi na sudu u Strassbourgu, odlučuje o tome hoće li i koji će od hrvatskih građana koji traže pravdu na tom sudu uopće izaći pred suca, ili će im tužba još i prije toga biti odbačena. Zaključno navodi da je u cijelosti promašen tužiteljev prigovor da se gramatički i formalistički tumači zakonska odredba, kada i zainteresirana osoba i tuženik upravo postupaju po članku 38. stavka 4. Ustava Republike Hrvatske, a nedvojbeno je da niti jedan zakon ne može smanjit ona prava koja su garantirana Ustavom Republike Hrvatske pa se dakle posjednik informacije nikako ne može pretvoriti u restriktivni pojam vlasnika informacije i da bi se još k tome utvrđivao tko je tzv. vlasnik informacije. Iz navedenih razloga predlaže ovom Sudu da odbije tužbu.

Tužbeni zahtjev nije osnovana.

U upravnom sporu Sud je održao javnu raspravu 19. listopada 2016. u nazočnosti tužitelja, tuženika i zainteresirane osobe te strankama omogućio izjasniti se o svim zahtjevima i navodima druge stranke, o svim činjenicama i pravnim pitanjima koja su predmet ovog upravnog spora te su stranke ostale kod svojih navoda iznesenih u tužbi i u odgovorima na tužbu.

U cilju ocjene zakonitosti osporavanog rješenja, sud je izveo dokaze uvidom u dokumentaciju koja se nalazi u spisu predmeta upravnog postupka u kojem je doneseno osporavano rješenje tuženika te uvidom u dokumentaciju koja se nalazi u spisu predmeta ovoga upravnog spora.

Osporavano rješenje doneseno je u izvršenju presude ovoga Suda poslovni broj: UsII-7/16-5 od 16. ožujka 2016. kojim je tuženik poništio rješenje tužitelja broj: 1/9/2015 od 30. ožujka 2015. te je djelomično odobrilo pristup zatraženim informacijama i to dostavu preslika dokumenata koji sadrže podatke o svim ranijim zaposlenjima (poslodavcima), nazivima radnih mjesta i trajanjima tih zaposlenja za bivšu djelatnicu Ustavnog suda Republike Hrvatske E. G. u razdoblju od završetka fakulteta do zasnivanja radnog odnosa u Ustavnom sudu Republike Hrvatske kako je to i precizno određeno točkama 2. i 3. izreke rješenja.

Razmatrajući razloge dane u obrazloženju osporavanog rješenja, ovaj Sud nalazi, da je tuženik osporavanim rješenjem postupajući po primjedbama danim u ranijoj presudi ovoga Suda dostatno obrazložio razloge zašto smatra da je podnositelju zahtjeva moguće odobriti djelomičan pristup traženim informacijama te obrazložio zašto smatra da je u konkretnom slučaju prevladava javni interes u odnosu na zatraženu informaciju. Razloge dane u osporavanom rješenju ovaj Sud prihvaća kao ispravne te nalazi da je osporavano rješenje sačinjeno na način kako to i nalaže odredba članka 98. stavka 5. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine, 47/09.).

Prema članku članka 3. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“ 25/13. - dalje Zakon) cilj ovog Zakona je omogućiti i osigurati ostvarivanje Ustavom Republike Hrvatske zajamčenog prava na pristup informacijama, kao i na ponovnu uporabu informacija fizičkim i pravnim osobama putem otvorenosti i javnosti djelovanja tijela javne vlasti.

Odredbom članka 6. Zakona, propisano je da su informacije dostupne svakoj domaćoj ili stranoj fizičkoj i pravnoj osobi u skladu s uvjetima i ograničenjima ovoga Zakona.

Odredbom članka 15. stavka 2. točke 4. Zakona, propisano je da tijela javne vlasti mogu ograničiti pristup informacijama, ako je informacija zaštićena zakonom kojim se uređuje područje zaštite osobnih podataka. Ako tražena informacija sadrži i podatke koji podliježu ograničenjima iz stavka 2. i 3. ovoga članka, preostali dijelovi informacije učinit će se dostupnim (stavak 5.).

Odredbom članka 16. stavka 1. Zakona propisano je da tijelo javne vlasti nadležno za postupanje po zahtjevu za pristup informaciji iz članka 15. stavka 2. točke 2., 3., 4., 5., 6. i 7. i stavka 3. ovog Zakona, dužno je, prije donošenja odluke, provesti test razmjernosti i javnog

interesa. Kod provođenja testa razmjernosti i javnog interesa tijelo javne vlasti dužno je utvrditi da li se pristup informaciji može ograničiti radi zaštite nekog od zaštićenih interesa iz članka 15. stavka 2. i 3. ovog Zakona, da li bi omogućavanjem pristupa traženoj informaciji u svakom pojedinom slučaju taj interes bio ozbiljno povrijeđen te da li prevladava potreba zaštite prava na ograničenje ili javni interes. Ako prevladava javni interes u odnosu na štetu po zaštićene interese, informacija će se učiniti dostupnom (stavaka 2.).

Prema odredbi članka 2. stavka 1. Zakona o zaštiti osobnih podataka („Narodne novine” 103/03., 118/06., 41/08., 130/11. i 106/12. – pročišćeni tekst) osobni podatak je svaka informacija koja se odnosi na identificiranu fizičku osobu ili fizičku osobu koja se može identificirati (u daljnjem tekstu: ispitanik); osoba koja se može identificirati je osoba čiji se identitet može utvrditi izravno ili neizravno, posebno na osnovi identifikacijskog broja ili jednog ili više obilježja specifičnih za njezin fizički, psihološki, mentalni, gospodarski, kulturni ili socijalni identitet.

Odredbom članka 11. stavka 3. Zakona, propisano je da je zabranjeno davanje osobnih podataka na korištenje drugim primateljima za čiju obradu, odnosno korištenje nisu ovlašteni prema odredbama članka 7. i 8. stavka 2. tog Zakona te ako je svrha za koju se osobni podaci traže na korištenje suprotna odredbi članka 6. stavka 2. i 4. Zakona.

Imajući na umu navedene odredbe Zakona o zaštiti osobnih podataka, ovaj Sud prihvaća stajalište tuženika da ne dolazi do kršenja tog Zakona ako se dostave podaci kao što su ime i prezime te državljanstvo bivše zaposlenice tužitelja, imena i prezimena potpisnika pojedinih isprava koje su iste potpisale u službenom svojstvu, dok je potrebno zaštititi osobne podatke kao što su ime oca, datum i mjesto rođenja, jedinstveni matični broj, adresa stanovanja, bračni status, vlastoručni potpis, jer bi u konkretnom slučaju došlo do povrede osobnih podataka neovlaštenim korištenjem od strane treće osobe u svrhu koja nije podudarna sa svrhom s kojom je tijelo javne vlasti prikupilo osobne podatke i moguće zlouporabe tih podataka te da prevladava potreba zaštite osobnih podataka u odnosu na javni interes. Stoga se ne može ocijeniti osnovanim navod tužitelja da podaci koji se odobravaju smatraju zaštićenim podacima u smislu Zakona o zaštiti osobnih podataka.

Nadalje, ne može se ocijeniti osnovanim ni navod tužitelja da nije vlasnik informacija već korisnik koje je pribavio u postupku prijama u državnu službu prije više godina za svoju bivšu djelatnicu koja više nije državna službenica. S tim u vezi, ovaj Sud nalazi ispravnim zaključak tuženika da Zakon o pravu na pristup informacijama, uređuje pravo na pristup informacijama i ponovnu uporabu informacija koje posjeduju tijela javne vlasti (članak 1.) te da pojam vlasnika vezuje uz klasificirane informacije i kod povrede prava intelektualnog vlasništva. S obzirom da se ne radi o zaštićenim podacima, a tražene informacije nalaze se u posjedu tužitelja, što među strankama nije sporno, navodi tužitelja iznijeti u tom pravcu ne nalaze se osnovanim. Nadalje, ne može se ocijeniti ni osnovanim navod tužitelja da se u konkretnom slučaju ne traže informacije koje se tiču rada i poslovanja tužitelja, već se traže osobni podaci za njegovu bivšu djelatnicu. S tim u vezi valja istaknuti da je cilj Zakona o pravu na pristup informacijama omogućiti i osigurati pristup informacijama kao i ponovnu uporabu informacija, te su iste dostupne svakoj domaćoj i stranoj fizičkoj i pravnoj osobi, naravno u skladu s uvjetima i ograničenjima iz Zakona, a sve kako bi se omogućilo i osiguralo Ustavom zajamčeno pravo na pristup informacijama. Dakle, kako se Zakon odnosi na sve informacije koje tijelo javne vlasti posjeduje bez obzira kada su nastale, a tužitelj posjeduje navedene informacije proizlazi da se i na takve, ranije nastale informacije primjenjuju odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama pa činjenica da se u konkretnom slučaju radi o informacijama koje se odnose na bivšu djelatnicu tužitelja nije odlučna. Radi se o podacima koji se nalaze u posjedu tužitelja, za koje je utvrđeno da nisu zaštićeni podaci, a kao što je naprijed navedeno svatko ima pravo tražiti informaciju te ona pripada svim korisnicima na jednak način i pod jednakim uvjetima. U odnosu na navod tužitelja da podnositelj zahtjeva nema javni interes te da se opravdano može sumnjati u dobronamjernost podnositelja zahtjeva, što je i dodatno pojasnio

na raspravi, a čemu se podnositelj zahtjeva usprotivio, valja istaknuti da je odredbom članka 18. stavka 4. Zakona propisano da podnositelj zahtjev nije obvezan navesti razloge zbog kojih traži pristup informacijama. Osim navedenog treba istaknuti da iz podnesenog zahtjeva zainteresirane osobe, a niti njenog ponašanja tijekom postupka ne proizlazi da se radi o zlouporabi prava kako to pogrešno zaključuje tužitelj. Konačno treba navesti da Sud nalazi osnovanim navode tuženika da mišljenje Agencije za zaštitu osobnih podataka nije obvezujuće, već da upravo Zakon o pravu na pristup informacijama nalaže tijelu javne vlasti da samo prosuđuje može li se zahtjevu udovoljiti ili ne može.

Sukladno svemu naprijed navedenom, a imajući na umu odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama i Zakona o zaštiti osobnih podataka, Sud nije imao razloga ocijeniti rješenje tuženika nezakonitim već nalazi da je tuženik postupio u skladu s primjedbama i uputama danim u ranijoj presudi.

S obzirom da prigovori nisu odlučni, niti su od utjecaja na zakonitost osporavanog rješenja te da ovaj Sud nije našao osnove za poništenje rješenja kako je to tužitelj tražio, trebalo je odlučiti kao u izreci presude pozivom na odredbu članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine" 20/10., 143/12. i 152/14.).

U Zagrebu 19. listopada 2016.

Predsjednica vijeća
Blanja Turić, v.r.